

system, der var overleveret ham. Og hvad dette Skattesystem angaar, maa jeg sige, at det var i høj Grad baseret paa det, som jeg altid har vidst og mange Gange har hørt af den højtærede Finansminister var hans Mening: at her i Landet skulde vi have et saadant Skattesystem, at de direkte Skatter forholdt sig med $\frac{2}{3}$ til de indirekte Skatters $\frac{1}{3}$; dette har den højtærede Finansminister foreholdt mig adskillige Gange, den Gang han tilhørte Oppositionen, i de Aar, da jeg tilhørte Regeringen. Dette Skattesystem er et sundt Skattesystem, ikke mindst her i Landet. Det har den højtærede Finansminister imidlertid ganske forladt. Han nævner selv, hvorledes det forholder sig med det Forslag til Finanslov, der nu foreligger for os. Der er afsat til direkte Skatter 124,5 Mill. Kr., tror jeg, det er, men til indirekte Skatter 205 Mill. Kr. — jeg er ikke helt sikker paa det sidste Tal, jeg har ikke haft Lejlighed til at se det før lige nu, men det er vist rigtig. I alt Fald er Forholdet nu det omvendte. Nu er det saaledes, at vore direkte Skatter efter den højtærede Finansministers Skattesystem kun udgør een Trediedel. Men det er da umuligt, at den højtærede Finansminister kan sige, at det Skattesystem, som forelaa, den Gang han tiltraadte, var usundt. For vel siger han saa, at det var baseret paa enorme Indtægter og enorme Formuer, og derfor gav det saa meget; men de Udgifter, der var under Krigstiden, var ikke Udgifter, der kom igen. Der var mange Udgifter, f. Eks. i Anledning af det store Spørgsmaal om Folkeernæringen, og hvad dertil hører, som maatte standse og ophøre en Gang. Naar man saa spørger om, hvortil den højtærede Minister da har brugt Pengene i de Aar, han har staaet for Styret, siden der er en Formindskelse af Kassebeholdningen paa 223 Mill. Kr., beror dette f. Eks. paa, at den højtærede Trafikministers Kul har kostet 70 Mill. Kr. — der maatte de Penge til; det beror ogsaa paa, at vi fik en Kornlov — det hører jo ind under Befolkningens Forsyning med Næringsmidler —, som kostede vel omtrent den samme Sum. Jeg skal ikke komme ind paa en Kritik af de forskellige Foranstaltninger. Det er jo det rent finansielle, vi her taler om, og det synes jeg ikke, den højtærede Minister ser paa saaledes, som man kunde forlange.

Det andet Spørgsmaal var, om der var sunde Arbejdsvilkaar i Landet, og om der var en sund social Lovgivning, der havde styrket disse og lagt Grundvold derfor, eller hvorledes man nu vil udtrykke det.

Jeg maa herom sige, at de sociale Love, der gjaldt, var vedtaget af Rigsdagen, og at vi ikke har haft andre Love end dem, der er vedtaget af Rigsdagen. Den højtærede Finansminister var den Gang med til at vedtage alle disse Love. Nu skal jeg ingenting mene, at ikke en Regering har i en vis Forstand et større Ansvar end det enkelte Medlem af Rigsdagen; den, der forelægger Lovforslag, sætter jo sin Indflydelse og sin Magt, hvis der er nogen, bag ved Lovforslagene, naar han søger at gennemføre dem, og han har naturligvis en større Del af Magten og Ansvar end den, der kan læses over paa Rigsdagsmændene enkeltvis. Men paa den anden Side: Hvis Rigsdagsmanden ikke gør Modstand derimod, men gaar ind paa Skattelove og sociale Love, kan han ikke bagefter komme med det Udtryk, at der var efterladt ham noget saa „usundt“, at det ikke kunde benyttes. Hvorfor havde den højtærede Minister ikke den Gang Ordet „usundt“ paa Læberne, og hvorfor var han ikke saa stærk i sin Opposition, at han nu med Sandhed kunde sige det, som siges fra hans Side? Jeg har ikke Optegnelser over, hvorledes den højtærede Finansminister har betegnet Tilstanden her i Landet, ogsaa finansielt, inden han selv blev Regeringschef. Jeg kan ikke huske de stærke Ord, der er blevet anvendt, og kan altsaa ikke forsyne det høje Ting eller Rigsdagstidende med et Udvalg af disse. Men det sidste, som den højtærede Minister har sagt, det husker jeg — jeg maa tilstaa, at jeg har glemt alle de andre Udtryk —, det var, at Tilstanden, inden dette Ministerium kom til Magten, var Anarki og Generalstrejke. Hvad nu den sidste angaar, har jeg ikke haft Del i den Bevægelse, man kalder saa; men jeg ved for øvrigt ikke noget om, at der var Generalstrejke her i Landet. Der var i 5 Dage Trusel om Generalstrejke, mere blev det ikke til, og naar man kender den danske Arbejderstands fredelige og rolige Karakter og dens Opfattelse af Parlamentarismen og Forfatningens Betydning, er det vanskeligt for mig at tillægge den nogen egentlig alvorlig Karakter. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at den højtærede Finansminister har tænkt ligesom jeg og mange andre Borgere: at det kom vi nok ud over. At det kan have præget Tilstanden, denne Trusel for nogle Aar siden med Generalstrejke, præget Tilstanden fra 1913 til 1920, vil den højtærede Minister dog vel ikke paastaa overfor mig. Det var 5 Døgn, der var en saadan Trusel, lad os sige 70 Timer, der falder altsaa 10 Timer paa hvert Finansaar fra 1913 til